

3

FOLKOVÉ

červen 1989 ročník I.

NOVINY

OLDŘICH JANOTA

Z OBSAHU: plíhal, benýšek, skoumal aj.

PETR SKOUMAL: PAVILÓN '88

V případě Petra Skoumala snad není nutno hovořit o nějaké "nové míze". Léta jiskřivé spolupráce s Janem Vořnánským jsou - i přes různé večery rozpadlých dvojic - definitivně za námi, a nyní vystupuje Petr Skoumal jako hvězda "studiového folku". Kdo však sledoval kromě filmové a televizní i Skoumalovu novou písňovou tvorbu, nemůže být Skoumalovou první solovou LP deskou ...SE NEZBLÁZNI příliš překvapen. Kromě "průzkumného" malého dvojalba Co pořáá dělám se jeho písničky šířily svépomočí na kazetách, i když ne tak lavinovitě, jako v případech Nohavici, Pláňala ad.

Na kazetový oběh je však odkázán Skoumalův nejnovější (alespoň pokud je mi známo) projekt PAVILÓN 88, který sám autor na začátku pásky uvádí takto: "Za padesát let se ve mně střádalo jakési "nasrání", a tohle je ventil". Lyrik Skoumal pak překvapí skutečnými (a ne vulgárními) protestsongy: vždyť čím jiným je "ohlas" na Palatu noměr 6 v titulní písni. Čím jiným je píseň Svatý Václave (její text jsme přinesli v minulém čísle), a zejména průhledně alegorická Eyl jednou jeden král (...a ten se li-du bál - a lid se zas bál krále - byl jednou a tak dále)...

Na pětadvaceti minutové kazetě nechybí ani Poločas rozpadu, který se umístil jako druhý v anketě Cena Melodie 89, přestože veřejnost neměla možnost tuto píseň zaznamenat v žádném z tendenčně sdělovacích prostředků.

Přesto, že v jedné z nejpůsobivějších písní kazety Petr Skoumal vypočítává, co všechno nechce ("nechci být prezident a nechci být král..."), posluchači je hned po prvním poslechu zřejmé, co Petr Skoumal chce.

A my necítíme potřebu to explicitně formulovat.

mn

← Vladimír Merta a Michal Prokop (na snímku) se potkali nejen na Bratislavské lyře 89, o níž píšeme na straně 10 v pravidelné rubrice Glosy, ale i jako spoluautoři Prokopova nového, už šestého alba Snad nám naše děti, které vydal Paaton v polovině června.

KAREL PLÍHAL PODRUHÉ

RECENZE

Plachetnice; Prší; Na rezavý pilotíně; Prima fet; Lisnička o písničce; Vločka; Kačklíři; Vedoveční kokoutek; Vlna; Písník ten má právo veta; Vstávej holka; Nosorožec; Za svitu rezavý baterky; Aligátor; Svíčka; Padaly hvězdy; Čistí a špinaví; Mandelinka bramborová.
Supraphon 1989

Nejprve předesílám, že jsem tuto desku slyšel zatím jen z kazety, názvy náhoře uvedených písní tedy nemusí souhlasit s těmi na obalu desky, ostatně ani o tom chci psát nemohu. U podobného alba je ale nejdůležitější obsah hudební a textový...

Karel Plíhal má jako první z písničkářů / popísal sem jen autory textově obzřelých a přitom zpočátku písní - to tedy experimenty / své druhé LP, navíc pak u "neoprogresivního" Supraphonu. Po vlastním téměř swingovém prvku, po ženoučkovo aranžérské různorodosti, Nohaviceve prostote a kolešových syntetizátech a elektronikou přišel s jasností a jednoznačností v doprovodech, nechávajících plně vyniknout textům.

Emil Pospíšil jež tu doprovází téměř ve všech ohlédkách, přitom každé z nich dává vlastní vyznění a osobitost. Slyšíme tu jeho folkovou elektrickou kytaru a prověřeno při doprovodech různých písničkářů, před Plíhalem tu byl Petr Liska a J. občas klavýry, různé chřestítka a perkuse, vyznění kokoutků písní Za svitu rezavý baterky a Lisnička a písní celým svým životem. Někde nevyčerpáné, všude plně srozumitelné - a přitom doprovází je po poslouchání těchto nahrávek až tak nějak takto dovedli představit. Tak nějak by mohly vypadat písničkářské desky / i když to samozřejmě není recept, na ženoučkovo LP se mi slyší líbí třeba právě "nejtvrdší" Mumie /.

Plíhalovy texty a melodie jsou z řady pcháčkových, pokud sem ovšem počítáme třeba i mušuráky a hudby Marie Černé, nebo třeba výmysly Macourkovy - jsou to pcháčky, při nichž se objeví i dospělí a přitom netuší, že se uří vyznat poezii vědnu: takový je Aligátor, Nosorožec, Vedoveční kokoutek. Najdeme tedy krásnou milostnou poezii / Prší, Vstávej holka, Svíčka, Padaly hvězdy /, nesentimentální vzpomínání / Prima fet /, vyloženou plákovinu / Mandelinka bramborová /, ale především písničky, které XX ještě před dvěma lety měly problémy na koncertech, o deskách vůbec nemluvě. Odešly ně samy - jak se v poslední době dovídáme, že se - blénu vyprávějí n - jlépe: Lisnička a

pisničky mluví ze zkušenosti se schvalováním textů a najklíří jsou asi nejlépe vystiženy osudy písničkářů i s jejich smutným poznáním na konci textu / "Čekaj tě ovce a potom veřejná kremace"; "Kdo to je u křlu? Borec, za nás si otvíral papulu" / . K nejsilnějšímu ale pro mne patří Na rezavý gilotině / o trestu smrti: "oddě- lým ti ve vteřině tvoje tělo od hlavy" "vždyť funguje to nejmí- sto let a nikomu to nevádí" ; můžeme to ovšem brát i jako poznání, že nám hlava v dnešním světě bude spíš na obtíž.../ a Čistí a špi- naví / od poznání "Čistej a špinavej se potkáváme denně" až k do- tazů sám k sobě " Jsem ještě čistej nebo už mám v duši skládku ?", jak bychom se měli ptát občas všichni/.

Snad jen trochu mne zamrzelo, že jsem mne albu nenašel písničky Kré krá a Blaničtí rytíři, ale na jednu desku se vše vejít nemůže a i bez nich tu Kerel předvádí všechny své polohy ve světle nej- lepším, nejsilnějším. Zpívá / na rozdíl třeba od dnešního Hutky/ o skutečně současných, ale i nadčasových problémech a jeho deskám bude zpívat do duší i po přestavbě, ať už dopadne jekkoliv.

A abychom se měli na co těšit, dozvěděl jsem se teď na křestu No- havicova LP v Olomouci / kde Plíhal dělal zvukaře/, že vedle topení v divadle si píše nové písničky a s Emilem připravuje nový program pro vystupování. Až k němu zase dostanou chuť...

S.H.

ZNOVU PTÁK NOH

Galakonzert Ptáků Nohů 89 se konal, kde jinde, na Ochráně 13. května. Do potemnělého sálu, tentokrát naplněného diváky, zpívá svou Náměšt Jarda Hutka. Pak hovoří o vzniku Ptáka Noha. Židle na pódiu je symbolicky prázdná a jakoby čekající na muže, jemuž patří hlas na záznamu. "Jedu, kamkoliv mě někdo pozve," říká. Pozve ho někdo k nám? Je možný návrat bez rizika? Je možné zpívat Náměšt v Náměšti?

U mikrofonu vítěz druhého ročníku J a n E u r i a n zpo- vídá vítěze prvního ročníku S l á v k a J a n o u š k a, ten přinesl i tenhlejší cenu - obraz Zorky RČčové na plátně malova- ný. Spali jsme týden u Hutků nad piánem, vypráví Janoušek, každý večer se koncertovalo v Ateliéru... To za nás už Ateliér pro fol- kaře nebyl, konstatuje Burian. Tehdy vítězná Slávkova písnička Šel světem člověk má výraznou, téměř lidovkovou melodii, je zpěv- ná a navíc v textu jiskří určitá alegorie. Škoda, že ji Slávek dnes běžně nehraje, třeba i s komentářem o Nohovi... →

Dnešní objevy už většinou tak jednoznačné nejsou. hullě chybí nápad, obvykle slušný text je doplněn jakýmsi improvizací, vpadávajícími posluchači z ucha do minuty. Platí to o J a n u J e ř á b k o v i (zajímavá a nejllepší písnička Nikam to nevede, s poetickým nápadem a dopadem), P e t r u P a s t r ň á k o v i, (tady snad nejvíc z celého večera, poesie pramálo), i vlastně o J a n u Z u b r i c k é m, i když ten byl z trojice nejllepší (texty Věčná amnestie, Máš cos chtěl - "tak perpetuum mobile se točí proti přesile"). Neznat Ivana Hoffmanna, výrazově i myšlenkově až příliš podobného... L e z e m d o k o t l e jsou tu jediným bigbeatem, protozejí sál nejen veselou hullou, ale i kostýmy a pohybem po jevišti, zpěvák místy vášovsly recituje, písničky jako Ameriká v Mostě nebo titulní Lezem do kotle jistě nejsou špatné, ale např. Mnága či Žlorp mají víc co říci. Nápadem zaujala písnička Ladovy obrázky: jaký kontrast s dnešní realitou!

Skutečným Ptákem Nohem je pro mne tedy jen František J a n ě e, obr postavou, texty, doprovodem, m výškankami, citem pro poesii. Nelze než si přát, aby právě na něj nezapomínali organizátoři přehlídek špičkových písničkářů. Po posledním objevu - Vládovi Dotešovi, na ně určitě patří.

Kromě finalistů si ovšem zahráli i hosté. Blok Slávka Janouška svou kompozicí připomínal lonskou Lipnici, tehuel stále platná věta "Každý má co ztratit, každému se může něco nevplatit" z písni Zvěrokruh nám stále sahá do svědomí. A spíš tuším než vím, že píseň Myšlenka na blízkost byla před jedenácti lety věnována právě odchodu Jardy Hutky: Hlubavý človíčku, myšlenky ti hlídali pěkných pár let. I když: kolik hlubavých človíčků tehdy ožalo...

J a n B u r i a n se nejdřív zmínil o větrácích rušicích jeho slova ("Co to tu šumí?"), nejpohotovější Merta odpovídá "to šumí bory...". Zatím aktuální, časem doufejme nepochopitelná píseň Zpív páteční, novější (asi) Echové promluví, skvělý Dialog na vpravdě lidovcu notu s principem dialogu činilalo: s tím jo, s tím ne. Zmínění Vašek, Saša, Vasil, Michal i jiní. - A na uklidnění ještě Ještě tak pejska.

Uzavírá hvězda nejzářivější, V l a d i m í r M e r t a. Prastaré Snhurky, rozparádná Govrína blues, meditatívni Reflektory v zedech a Nikdo v zemi Nikoho, hospodská vyzývavá Na množství nehleďte a závěrečná Ticho. Nelze nic dodat, je konec. Ještě si jen v předsáli prohlédnout výborné fotografie Jaroslava Barty na téma Slavnostní zahájení, dost přesně vystihující jednu z tvářů občas namyšleného socialismu a odejít.

A věřit Burianovi, žečtvrtý ročník Noha bude. Kdy? kdo ví... Ale tuže.

SH

NOVÉ DESKY: VSupraphonu kazeta Karel Plíhal + Emil Pospíšil (Jeska snad každou chvíli), singl Luboše Pospíšila a Elue Effectu (texty Pavel Šrut), elpíčko Z.Merty a Z.Jandové s účastí Stropnického, Jiráně, Ebena i V. Merty. V Pantonu nálož: LP Mišík + Hrabě + Kovářík (slibované od roku 1980), LP Michala Prokopa Snad nám naše děti, LP Děši Andrtové Živá voda (původní název Čím jste uctili pěvce neprošel?), LP Petra Skoumal...se nezblázní, EP desky Oldřicha Janoty, Jiřího Dědečka a z by snad 2EP Jarke Nohavici.

Zbyněk Benýšek : FARÁŘKA (úryvek)

II.

Z areálu Blázince jsem utíkal pravidelně každý den bočními vrátky, které byly záskrem odemčeny od rána od desíti hodin do večera do osmi, ale pacientům nebyla tato škvíra nic platná, protože každý jejich krok mimo pavilon byl kontrolovaný Sestrími.

Protože jsem měl jako zaměstnanec Blázince jakoustakous volnost, mohl jsem se tajně dostat ke vrátkům a na pár hodin vypadnout z Blázince.

Boční vrátka měla ještě jednu zvláštnost: Celé kilometry plotu kolem areálu Blázince rostly do bodavých ostnů, jenom nad metrovými vrátky ostny nerostly, takže se vrátka dala po uzavírací hodině přelést.

Prošel jsem vrátky a kolem obrovské samoobaluchy na potraviny jsem došel ke rozlehlé rozestavělé staveništi s jeřáby a bagy a s kapkami po dešti, bez pracovníků, protože bylo po denní pracovní době.

Přešel jsem po prkne přes vykop pro kanalizaci a kolem smetiště z prázdných konzerv od guláše, vařených mas ve vlastní štívě, kancelářských papírů, zamaštěných sáčků, uzávěrů od limonád a piv a zničených holínek do blata jsem došel k dalšímu plotu ze drátů a v něm k jedné brance s dřevěnou závorou, kterou mohl každý kdykoliv otevřít a vejít dovnitř areálu Administrativních budov staveništi.

Pootočil jsem dřevěnou závorou a dostal jsem se dovnitř areálu. V šedém a shora přípláclém baráku z vlnitého eternitu pracoval kamarád Strážný.

Procházel jsem chodbou uprostřed baráku a pročetl jsem plakáty na stěnách mezi jednotlivými vstupy do kanceláří, na kterých vysvětloval Ministr Práce a Života jak se má správně pracovat a žít, našel jsem číslo sedmáct a zabušil jsem na dveře Farářko. Škvírou jsem uviděl, jak Strážný rozsvítil zářivku a pomalu se sounal mě otevřít svoje sedmácté dveře.

Když otevřel a poznal mě, ukázal na psací stůl na kterém se válel jízdni řád a kalendář.

"Ty idiote, neřívej se na stůl, před stolem je víno, tak pij a já jdu ještě spát!"

Uhl si na sanitácká nosítka, obrátil se od světla a spal...
Ke šuplíku jsem vytáhl Farářko fialovou pastelku a tou jsem protlačil špunt dovnitř láhve s vínem.

Nalil jsem si plnou hořčicovou sklenku a ve stoje jsem ji vypil do dna a sedl jsem si na židli.

Za chvíli jsem zhasnul světlo a za další chvíli jsem uviděl Obludu Tesknotu, jak začíná za oknem svoje noční rejdy, nohy jsem si opřel o rám okna, ticho bylo hlasitější i když to kazil kamarád Strážný chrápáním, oknem jsem viděl jak se Obluda Tesknota pase na trávníku před oknem, k večeru si dala kovové a barevné uzávěry od lizond a sarač z potu, který ve vzduchu zůstal po pracovnících, Strážný chrápal a Farářka večerela v Pavilonu Blázince budhismus s hebrejskými slovíčky, dušenou mrkev s povafeným hověsím, Obluda Tesknota párkrát zatukala na okno, skákala po trávníku v minisukních a vystrkovala na mě opálená stehna.

Automatickým zapínačem osvětlení areálu Administrativních budov se zapnula světla kolem celého chráněného objektu, Obluda Tesknota se na mě vylekaně podívala přes okno, rozhodila ruky s drápkama a zmizela se schovat do stínu. Teprve teď jsem se odvěšil na ni zavřít: " Ty, kurvo opálená, táhni, táhni, táhni !!! " Strážný se probudil, sedl si na lehátko pro nemocné a začal se smát, ale uviděl můj vážný obličej, tak se napil vína.

" Nemáš hlad? " zeptal se mě nečekaně Strážný a stoupl si do rohu své sedmácté místnosti a skřížil nohu přes nohu.

" Farářka se podřezala! " vysvětlil jsem mu a rukama jsem dělal jánemáhlad jánemáhlad.

" Ta buchta v bílých šatech z hospody na Rohu? " zase se zeptal Strážný a začal tahat pomalovaná plátne natažená na rámech, která měl zastrčená za skříní.

" Budeme malovat ! " rozkázal, vzal konec šňůry, která ležela na zemi a zastrčil ji do elektrické zásuvky. Rozsvítily se dvě výbojkové lampy které obrátil napřed na moje oči a potom je namířil na stěnu nad sanitáckým lóžkem.

" Namalujeme zemi, vzduch, vodu a oheň, " řekl strážný a začal hrabat v kufříku s barvami.

" Krucinál, Farářka není žádná buchta vole ! " zakřičel jsem na Strážného a vzal jsem od něho permanentní a pařížskou modrou, které mě strkal do ruky.

" Nekecej, rozkroč se nad plátnem, tuby s barvama zavřené a mačkej, to bude voda! " rozkázal Strážný, seil si na peaci stůl a pil víno.

Poslechl jsem a začal jsem zuřivě mačkat tubičky a olejovými barvami - folie praskla a modře se vyhrnuly na plátno.

" Jééé, jééé, vidíš, voda, voda teče, mačkej ! " povzbuzoval mě Strážný Farářko, věř Farářko, že hvězdy jsou jenom tvoji andělé ale také koule obalené čepkem a a kysličníky, jenom se na tu nádheru nedívej sešně z okna v noci.

" Stačí vody, vem si flašku a uhmí ! " roskásal Strážný, ustoupil jsem do rohu, Strážný odměřil střed místnosti a tam umístil plátno, vzal dvě výbojkové lampy a naměřoval je na střed plátna.

(~~napisoval jsem~~) " Nezdá se ti, že je střed Vesmíru tady? " zeptal se Strážný výčně.

" Myslíš zrovna teď, nebo vždycky, věčně ? " zeptal jsem se a popošel jsem k plátnu abych to lépe viděl.

" Myslíš teď, jenom teďka, za chvílku střed pustím a ten se přesune miliardy kilometrů kamsi jinam, v setině vteřiny bude jinde."

Našpulil jsem v sebeobraně rty Farářko a představil jsem si tě jak poletuješ kolem korun stromů, jak třepeš průsvitnými zelenými křídly a víříš prach v areálu Blázince.

" Uděláme oheň ! " řekl Strážný a začal tisknout v pěstích oranžovou a citronovou žluť.

" Tak nevím jestli je to zrovna aktuální, mačkat tuby na plátno a dělat vodu a oheň a myslet si že je to vrchol poznání. Je to sice lepší než v Blázinci malování strašáci podle norem léčení uměním, ale ty tady nemáš žádné zprostředkované představy, " pověděl jsem Strážnému a stál jsem rozkročený nad plátnem.

" Děláš co děláš tak nekecej ! " řekl správně kamarád Strážný areálu Administrativních budov, vymáčkal tuby oranžové a citronové žlutě a zamyšleně se díval na namalovanou vodu a oheň.

" Co chceš dělat ? " zeptal se.

" Pojďme do hospody! " navrhl jsem Strážnému.

Medke zhasl výbojkové lampy, sedl si ke stolu na na papír napísal: JSEM NA OBCHUZE !!!

" Tak jdeme ! " Zhasl zářivky, za dveře číslu sedumnáct zastrčil správu o obchůzce a zamnul.

" To je dobrý obraz, co jsme malovali, světový princip, voda proti ohni, ženská a chlap, světový princip, pojďme ke Kuleč-
líkům ! "

Mačínalo se mi to líbit Farářko.

J I Ř Í S U C H Ý

Krajina je tu pustá
 A moje srdce taky
 Krajina je tu pustá
 A šejš jako mraky
 Někdo má zlata vaky
 Někdo zná lásky proud
 Já vyhaslé mám zraky
 A v duši prach a troud

Krajina je tu temná
 A vškol samá skála
 Krajina je tu temná
 Tak jako jedna z mála
 Má v srdci láska plála
 Když jsem byl ještě bloud
 Já živó katedrála
 Mám v srdci prach a troud

Krajina je tu šerá
 A strchá jako cela
 Krajina je tu šerá
 Jako by ochořela
 A nikde ani včela
 A nikde vlídný kout
 Má síla odletěla
 A zblvl mi prach a troud

Písničkou Krajina je tu pustá, která vyšla v nejnovější knížce Jiřího Suchého Pokušení svatého Antonína (Praha, Spolek českých bibliofilů, 1989, náklad 200 výtisků) připomínáme kvapem se blížící třicáté výročí založení divadla Semafor. Divadla, které výrazně usměrnilo vývoj populární hudby na přelomu padesátých a šedesátých a staralo se o její uměleckou špičku v letech šedesátých a na antibigbeatovém počátku let sedmdesátých. Jiří Suchý nikdy nebyl vzdálen ani folkové písničce (čeno zafazerí na EP desku Drobné skladby mistrů není náhodné), před lety prosezoval tvortu Jana Euriána a Jiřího Dědečka, dosud se k němu hlásí Karel Plíhal i mnozí jiní.

Ke třicetinám Semaforu tedy upřímně blahopřejeme. Soté pak přežeme, aby si v tom čtvrtém desetiletí našel Jiří Suchý usměvavší komickou polchu, než je ten dnešní stárnoucí a blouznící Jonáš...

J A R O M Í R N O H A V I C AMetro na zahradě

Prvá, druhá, třetí, čtvrtá,
 na zahradě krtek vrtá,
 drápy má jak vývrtek,
 vrtá metro pro krtky.

Kaňk, klo si zaplatí,
 smí se projet na trati
 od okurek po macešky.
 Dál už musí cvšem pěšky.

První tři ze zcela neznámých veršů pro děti publikoval Jarok Novhava v letošním dubnovém čísle Mateřídoučky. Ten nejzdařilejší jsme, převážně svolení autora i redakce, převzali pro čtenáře folkových novin.

GLOSÝ

Letošní ročník Bratislavské lyry předcházel nejedno satevědomé prohlášení, že právě letos festival překročí svůj těžký stín a zaplaší všechny pochybnosti o smyslu své existence. Stalo se, i když asi jinak, než pořadatelé předpokládali.

Šlo vlastně o jediný koncert Jean Eaezové, donedávna u nás hlasné a oficiálně uznávané bojovnice za lidská práva nebohých Američanů apod. C ostudě, kterou způsobila (ale komu) se dokonce místy rzcensal i tisk: Pořadatelé ještě umesli zminky o Chartě77 a pozdrav přítomnému nedávno podmíněně propuštěnému dramatikovi. Neunesli ale píseň Nech mi nehovoria hosta Ivana Hoffmanna, který na pozvání solistky vystoupil o přestávce. Hoffmannovi bez debaty vypnuli mikrofony. Druhou půlku koncertu sice opět pustili "do hádí", duet Eaezové s Vladimírem Mertou však už byl nad jejich síly. Nevaří - cdezpívali jej bez mikrofonů do naprostého ticha. Zato ty ovace potem...!

Organizátorům příštího ročníku nezávidím. Předpokládám, že návrat do klidného polprůměru proběhne důsledně a hladce.

plg

X

Reakce čtenářů na články o Waldemaru Matuškoví a Martě Kubišové nás nutí k několika poznámkám. Tedy: Matuška vydal nezávno už třetí elpíčko natočené v exilu (po desce lidovek a koleď přišly nařadu trampské písničky). Chlas v exilovém tisku není příliš pozitivní ("všechno, co z nich lze slyšet, tu už bylo (a nejednou), časte dokonce prostřednictvím firmy Supraphon", T.Novotný v Obrysu 1-89). Z téže recenze odstavec poslední: „Když se Waldemar Matuška objevil v exilu, byl jeho odchod za svobodu uvítán potleskem. Velice bych si přel, abychoa v budoucnu mohli stejně upřímně tleskat i Matuškovým novým písním. Mám totiž pocit, že na to, aby se stal pouze zpěvákem krajanských klubů a exilových sokoloven, je Waldemara Matušky škoda. Dokonce si myslím, že velká škoda.

Informace o Martě Kubišové, které jsme přinesli v úvaze Čekání nejen na repertoár, se liší od informací, které mají k dispozici někteří naši čtenáři. Za těmi svými sivšak stojíme, jelikož pocházejí z mimořádně hodnověrného pramene. Je však možno alespon doplnit, že zmínky o Martě Kubišové, které ostražitě vyškrtal prý Zdenko Pavelka z Černého rozhovorů s Helenou Arnetovou a Ivou Litovou v Melodii, nakonec Jiří Černý koruncval v Melodii 6 - 89, kde v recenzi na LP Karla Svobody důrazně připomněl "nevyloučitelnost" Marty Kubišové z naší pop-music.

plg

X

Ve hvězdičkové anketě Melodie dopadl folk ve II.čtvrtletí 1989 takto: LP Slávka Janouška 4,0 (jen!), Ivy Eittové s Dunařem 4,0, Jarka Nohavici 3,8 (1x 5), Pavla Dobeše 3,5. EP Ošklidu 4,9 (3x5), Hudby Prahā 4,2, Drobné skladby mistrů 3,8. Polofolkový projekt Ypsilonky a ETC No to se nadá byl ohodnocen 2,5, Volá nás Hollywood jen 1,9.

anketa

ANKETA FOLK '88

/hlasovalo 18 publicistů a 7 pořadatelů folk. festivalů/

VOKÁLNÍ PROJEV

1. Iva Bittová	63/16/
2. Vladimír Merta	61/16/
3. Zuzana Navarová	40/12/
4. Dagmar Andrtová	38/11/
5. Robert Křeslan	26/ 7/
6. Jim Čert	15 /6/
7. Pavlína Jiřová	15 /5/
8. Petr Skoumal	13 /3/
9. Zuzana Homolová	9 /5/
10. Václav Koubek	9 /4/

INSTRUMENTALISTÉ

1. Vladimír Merta	79/18/
2. Dagmar Andrtová	69/18/
3. Iva Bittová	38/11/
4. Vlastimil Redl	24/10/
5. Luboš Malina	19 /5/
6. Jablkon	15 /4/
7. Pavel Fajt	12 /5/
8. Václav Veselý	9 /5/
9. Jim Čert	8 /3/
10. Petr Skoumal	7 /3/

SKLADATELÉ HUDBY

1. Vladimír Merta	58/17/
2. Petr Skoumal	38/16/
3. Iva Bittová	29/10/
4. Vlastimil Redl	26/ 8/
5. Karel Plíhal	20 /8/
6. Jan Burian	17 /6/
7. Robert Křeslan	16 /5/
8. Slávek Janoušek	14 /5/
9. Pavel Lohonka	12 /5/
10. Jan Šoltis	11 /4/

OSOBNOSTI ŠS. FOLKU

1. Vladimír Merta	101/24/
2. Jaromír Nohavica	36/12/
3. Ivan Hoffman	29/11/
4. Iva Bittová	26 /8/
5. Slávek Janoušek	24/12/
6. Jan Burian	22 /8/
7. Jiří Dědeček	20 /7/
8. Karel Plíhal	19 /5/
9. Dagmar Andrtová	17 /8/
10. Jim Čert	12 /6/

FOLKOVÉ

1. Vladimír Merta	74/18/
2. Jiří Dědeček	49/14/
3. Jan Burian	38/13/
4. Karel Plíhal	29/10/
5. Slávek Janoušek	27/10/
6. Jaromír Nohavica	22 /8/
7. Ivan Hoffman	17 /6/
8. Robert Křeslan	17 /6/
9. Pavel Dobeš	15 /6/
10. Michal Jůza	8 /3/

FOLKOVÉ SKUPINY

1. Narex	53/14/
2. Jablkon	44/13/
3. Bittová-Fajt	31 /8/
4. Bětula Pentula	28 /9/
5. AG Flek	27/10/
6. Dobrá úroda	26/10/
7. Poutníci	25 /7/
8. Burian-Skoumal	15 /6/
9. Spirituál Kvintet	12 /4/
10. Nezmaři	10 /3/

V závorce za počtem získaných bodů je uvedena četnost výskytu na hlasovacích lístcích.

Přátelé, technické (skutečně) problémy s výrobou Folkových novin už dostoupily vrcholu. Toto třetí číslo jsme připravili, přesto, že není příliš pravděpodobné, že by se nám podařilo je vydat v takové podobě, na jakou jste byli zvyklí. S ohledem na vsutku složitou situaci nám nezbyvá, než se s Vámi rozloučit, snad jenom dočasně, i když právě tomuto slovu není co věřit.

Re lakce

JAK TO SLYŠÍ KRITIKOVÉ

„Děra, aha, aha, ale slyším body,“ usmívá se ve sledování programu jazzového srovnávacího folklóru JIŘÍ ŠTÍVA. Po pravdě by si ale rád v tom srovnání něco pověděl. Těsně nad křeslem posílá pohledy na představení, které se vzhledem k tomu, že se jedná o hudbu, která je v současnosti velmi oblíbená, a tudíž nadprodukt, je-
 „Anketa nejlépe navazuje na podobné srovnávací pokusy v letech 70. let, jakoli i na někdejší Typy Melodie, ale má tu-
 to též též encyklopedická úskalnost. Po vzoru prestižních kritických sbírek s Down Beatu, Rolling Stonu, Melody Makeru vytváří řadu kategorií, které čí-
 stěly posouzení co možná objektivně star. nejraději však i odrůd tzv. populární hudby v daném okamžiku. To s sebou přináší ale i jisté nebezpečí přeh-
 plácení — a co říká — duplicitu, což zejména v našich podmínkách je jen ná-
 kolik okrajový. Máme už takový mix v absolutizaci a personalizaci. Důležitá je
 tohoto národního zvyku je přesto v
 hudebním kontextu a především vzhledem
 publika „máry a osobnosti, které s
 nějakou dobou s tohoto kontextu (jak
 vědomí) směřují a nyní se s tradiční-
 kým vzhledem hrdině uzavřou — je
 stý ale ne odvádění umělecké tvorby,
 která by zjednoduila mezitím vznikl-
 ý obraz.“

Citovaným příkladem může být Mi-
 chael Kocáb. Za minulou sezónu vydal
 počítáme-li i Český LP v pevném z-
 věsti čtyři alba, pět s hudbou k me-
 strotám Odysseovi se očekává každé
 lnom. Touha bilancovat se dostal se př-
 orma Jenežka. Hranáři a hrající „p-
 máněná“, jiné desky přes Jenežku s
 šitno nebo V hlasování o Ceny Melodie
 Jiř Kocáb sklidil významnou úspěš-
 nost v šest kategoriích (Osobnost ro-
 u č. 1, rockový a pop interpret č. 1,
 ockový a pop skupina Výběr č. 1, de-
 u roku Stráž v hrsti č. 2, zpěvák ro-
 u č. 4, píseň roku B cizí ženou v ro-
 tu pokojí č. 1). Při výš šel k hody-
 tu i jiným záležitostem klavírny, který
 ro ná. „objevit“ počítáme na let ho-
 se vlna a hned si dal předání osobou
 sít, mi tyto výsledky nutně připom-
 í.

nejí inflaci. Zřejmě by se vyplatilo pře-
 mšlet i při svédění zaměřených hradě,
 neboť kócirovský popraek přišel nepo-
 slovní nikomu: ani posluchačům (byh
 zabitelné nadprodukt), ani umě-
 kům (umožnil mu získání nároka na
 seba sama — a tudíž nadprodukt, je-
 jímž důkazem je především suprapho-
 nské album Výběr a Kocábova sólová
 Povýšil, že už hrál!).

Kovářská na dalších místech ane-
 zbrbu odpovídá restit. Osazenstvo ne-
 předních příček vyjadřuje nejen vku-
 kritičt, ale i poměrně masového publi-
 ka. Není pochyb, že větší roli mezi
 zpěváckými řízkáři Bára Bakšová. Její
 nervní projev si získal v uplynulé se-
 zóně i nevyřizovaně kritické duchy
 naší doby. Jiná, neméně skutečná pra-
 de je, že Bakšová tyje za své popje-
 rity a s Petrčkoviřmi-Stromboly pro-
 kje pop jen nárně nadpříměrného ra-
 zání, navíc léz špetičky solidního ma-
 lodického nápadu, jak prokázalo i její
 srovnání plešbecková vystoupení na kon-
 certu omládek. Stejně tak se v dis-
 kuse vymyká člověk, zastupující pozvy-
 sinou Sís aldy, Jiří Suchý. Nikdo za-
 jisté nepřidá Suchému zásluhy o autor-
 ské divadlo a vzkosna pop music 60. let,
 ale jeho letošní primát má zcela jiné
 pohnutí než přimo umělecké. Suchý se
 nedopastil v této sezóně žádného
 překvapujícího opusu, který by jeho ti-
 telaturu zvedl. Spíše jde o rovnání
 nějakých pořizovacích dítek a minialo-
 ci, je ovšem ošklivou, nakolik jsou tyto
 díny líživé, a sotouk nás budou ž-
 čítovat, ergo brdit, v příštích letech.

Nelze zcela nic namířit proti volbě
 Jiřina Štívy (jazzový interpret č. 1,
 osobnost roku č. 2, album Status quo
 vadit na místě třetím). Zvykli jsme si
 tohoto jazzmana nazývat „největšou“-
 stou s našich „menšipových umělců“ a on-
 tuto pověst plně potvrzuje: A to i když
 reprodukuje v jazzovém kabátě slovo-
 ky folklóru nebo třeba jamuje na pod-
 kladě komickém zvuku pulsarů. Poda-
 řilo plnětně výrazně stříbrná umístě-
 ní Karla Gotta v kategorii zpěváků. Tra-
 dio Gloucholový Zlatý slavík, čili obse-
 souc široké publiky, se nikdy neměl
 ghebanému žánru, natož pak pozitív-
 ním soudům odborné kritiky. Spíše jsme
 zvali jeho přítomnost v našich životech
 na vědomí jako jiné tváře monumē-
 ty — Národní muzeum, vouch Jana Hlase-
 na Staroměstském náměstí nebo tře-
 ňice v metru. Karol Gott je zkrátka
 hodnota, a nř se diskutuje. Tím vic-
 překvapilo, že i v očích kritiků (vedle
 Štívy, Petra Váň a Ivy Bittové) se
 objeví právě tento představitel nejš-
 třednějšího ze všech proudů (abychom
 nepřeházeli Voltaru). V tom duchu
 byl i přijat vlasost čili punková část
 občanské folcké kultury.
 Folk je hudba, na níž jsme si ve
 střední Evropě udělali poměku např-
 rozny monopol. Svůj podíl na tom má
 Porta, dítě přerušené kulturní kontinu-
 lity 70. let. Mladěm staronová čí zce-
 nově plody této subkultury, osazující
 čelní místa v patřičných lefbřících, má-
 jí svou plátnou a nevyraznou hodnotu.
 Ať je to „řbomesický“ perfekcionalis-
 mus Haneza, poněkud skamenělá klav-
 nost Spirituál kvinteta, objevná bluz-
 grassová Intelligence Postná, pseudo-
 folklórní dřevcové Dáň Voňková-Andr-
 ůvá, mladový protest Jarka Nohavčí-
 čí nestárnoucí síla Vladimíra Měry.

Zkrátka a dobře: koncert v Pálci
 kultury nejen zrodovolal, nřbr mnohdy
 i odhaloval hodnoty, na něž se v ko-
 lou našp pop kultury věšinou zapomí-
 ná. Upozornil nás to, že v Michalu Fr-
 kopovi se znovu objevily se sdělností,
 v jakékoliv svéradě exhibice s touhou
 odkrýt nepoznané, v Petru Váňovi
 strach z cinytina s klasickým Klavem,
 v Pálci chlad civilizace s akustil-
 vou boječnosti člověka. A především:
 Ceny Melodie se staly přirozenou plat-
 formou pro prezentaci neoklasifikován-
 ch, možná hůl prodávajících, ale jistě nadč-
 sových hřivax, jaké naše pop music
 ve svých sřbotech skrývá.

FILIP ZANTOVSKÝ

rdce, březen 89

FOLKOVÉ NOVINY

Občasník, věnovaný událostem české folkové hudby. Všechny původní texty tohoto čísla jsou převzaty z nahrávek veřejných vystoupení. Za publicistické příspěvky odpovídá redakce.

Číslo 3 Ročník I. Vyšlo v Praze dne 30. 6. 1989